

være bleven en hyppig Gæst ved Maren Smeds Bønnemøder, og jeg troer at forstaa, at man der stiltiende har sluttet en Slags Sammensværgelse imod mig. Jeg veed ikke hvorfor. Men Tvedragtens Aand har faaet Indpas hos os paa det sidste. Væveren hører jo ogsaa med til Maren Smeds Venner; han har holdt sig ganske borte fra os den sidste Tid, — det huer mig ikke. Det bæres mig i det hele for, at vi gaar urolige Tider imøde her i Menigheden. Gud holde sin Haand over os alle!“ — — —

I lang Tid efter Emanuels Bortgang var der fuldkommen stille i Stuen. Ved Siden af Hansine sov den lille Dagny i sin blomsterbemalede Trævugge, og henne under Vinduet sad Sigrid paa en Skammel, beskæftiget med at sy farvede Sting paa en Klud. Egentlig sad hun her i Skammekrog, fordi hun igen var kommen hjem fra sin Leg ved Gadekæret med tilsølede Klæder; og da Hansine havde bebrejdet hende det, havde hun brugt et stygt Ord, som hun paastod at have lært af Hjulmandens Dreng. Det var Emanuel selv, der havde paabudt, at hun til Straf skulde holdes hjemme om Eftermiddagen; og han havde sagt til Hansine, at det vist i det hele for Fremtiden var bedst at holde et lille vaagent Øje med, hvem der var hendes Legekammerater.

Barnet sænkede pludselig sit Sytøj i Skødet, lagde Hovedet paa Siden og gav sig til i dyb Tankefuldhed at stirre op mod Loftet. Efter nogen Tids Forløb rejste hun sig og gik hen og lagde sig op ad Moderen.

„Mo'er“ sagde hun sagte. „Kan du huske hende den fine Dame, som var her den Dag . . . hende, som legede med mig ude i Haven?“

„Det kan jeg vel nok, mit Barn. Du har jo saa ofte talt om hende.“

„Jamen, kan du huske, Mo'er, at hun sagde, jeg skulde komme ind til Kø'ham, saa skulde jeg faa den store Dukke, sa'e hun. Jeg maatte gerne være inde hos hende altid . . . og jeg maatte ogsaa faa Dukkestuen, sa'e hun.“

„Det gjorde hun vist ikke. Der siger du vist noget, der ikke er rigtig sandt, Sigrid,“ sagde Hansine og saa irettesættende paa hende.